

Kültürümüzdeki güzellikleri paylaşmak üzere bu hafta da merhaba dostlar. Paylaşmak deyip duruyoruz da nedir ki paylaşmak acaba bu kadar sık kullanıyoruz... Kültürümüzde öyle kelimeler var ki sayfalarca anlatsanız da ciltlerle kitap yazsanız da bitiremezsiniz. İnsanı bu denli konuşturan kelimenin kendisi değildir elbette. İnsanlığın, ortaya çıktığı toplumun o kelimeye neler yüklediğiyle ilgilidir. Ve bu yüzden bir kelime bazen bir cümleden daha fazlasını anlatabilme yeteneğine sahiptir. İşte onlardan biri de “paylaşmak”tır. Nedir ona anlamlarca yüklediğimiz değerler hep beraber bakacağız, tabii şarkı ve türkülerimizin renklerinden de istifade edeceğiz. E... paylaşmaya başlayalım öyle ise..

.*_

Mutluluk nedir şarkısında Özdemir Erdoğan’ı dinledik. Yaşam kavgasında bir nefes almak olduğuna kanaat getirdik. Bu vesileyle baki kalan kubbede hoş bir seda arzularını da daha fazla kişiye iletmış olduk. Yaşam denilen bu yolda kavgaları bırakmak niyetindeyse bir kenara, kendi kabuğumuzdan çıkıp bir selamla başlayabiliriz her şeye. Çünkü selamdır niyeti ortaya koyan, dilekleri insani kılan; sağlık, afiyet, esenlik dilenen. Gökyüzünü ve yeryüzünü selamlayarak; aynada aksimizi, pencereden güneşi, kapının önündeki kediyi, yol kenarındaki çiçekleri ve ağaçları, ona yuva yapan kuşları, böcekleri, tırtılları ve harıl harıl çalışan karıncaları... İnsanlık için bahşedilen nimetlere şükrederek hayat yolunda yürümeye başlayabiliriz.

.*_

Şükrederek bize bahşedilen ve yaradılışımıza sebep olan sevgiyle çıktığımızı göre yola önce sevgimizi paylaştık arkadaşça belki de dostça... Geri kalan ne varsa zaten sevgiyle paylaşılabilir karınca karınca; az ya da çok fark etmez, elimizden geldiğince. Demek ki önce sevgiyi paylaşmak gerek. İnce iştir paylaşmak, kültürümüzdeki en hassas hadiselerdendir. İmkânı sınırlı olanlara yardımda bulunmak, ufak bile olsa yarasına merhem olmaktır maksat. Karamsarlığa yakalanmadan gözlerdeki umut ışığı olmaktır paylaşmak. Belki her yardıma muhtaç olan için bir şeyler yapamayız ama bütünün bir parçası olmayı tercihlerinizle sağlarsınız. Anadolu kültüründe kardeşçe düşünmek esas olduğundan paylaşmak da kendiliğinden gelişiveren bir olgudur. Şimdi bu olgu bizi KKTC’ne götürüyor.

Yıl 1971... Barış Manço’nun fırtına gibi estiği o güzelim yıllar. Manço Kıbrıs’a konser vermeye gidiyor ve konser sırasında Sarı Çizmeli Mehmet Ağa’nın hikâyesini dinliyor. Bu hikâyeden yola çıkarak bir şarkı yazıyor... İşte o şarkı

.*_

Şarkıyı çıkardığı yıllarda Barış Manço ile bütünleşen ve hatta onunla ünlenen Sarı Çizmeli Mehmet Ağa, Kıbrıs’ta hatırı sayılır bir toprak ağasıdır. Doğum ve ölüm tarihleri net olarak bilinmiyor bu ağanın... 1800’lü yıllar deniyor... Bilinen şey sarı çizmelerini hiç çıkartmadığı... Yardımsever biri olarak tanınan Mehmet Ağa, varını yoğunu köydeki fakirle paylaşan bir kişidir. Bunu da oldukça ince düşünce yapıyla gerçekleştirendir. Yani ihtiyaç sahipleri gidip ihtiyaçlarını karşılar, sonra da bütün bunları Mehmet Ağa’nın hesabına yazdırır. Ovada ne kadar fakir varsa alış verişini onun üzerine yapar. Bununla da kalmayan ağa tüm bekârları kendi elleriyle evlendirir ve hatta onlara düğün hediyesi olarak toprak verir. Ömrünü paylaşmaya adanmış Mehmet Ağa, elinde olanı paylaşa paylaşa neyi varsa dağıtmış, ömrünün

son günlerinde ise malı mülkü kalmamış, öylece vefat etmiş. Her zaman cömertliğiyle anılan Sarı Çizmeli Mehmet Ağa, bugün bile yaşayan bir efsane...

.*_

Yalnızlık insanın yaradılışı gereği yaşanması pek de mümkün olmayan bir ruh durumu. İnsandaki duygu ve düşünce durumları sınırsız olsa bile her zaman kendine yetemeyebilir ve başka insanlarla hayatını paylaşma ihtiyacı duyar. Böyle olunca hayatını daha da anlamlı kılar. Paylaşmak insanları bir arada tutar ve güçlü kılar. Ekmeğini, sevincini paylaşırsın, o paylaşılan şey artar da artar çünkü paylaşılanın tadına doyum olmaz... Belki paylaşanın payına düşen küçülür, paylaştığının payı da azdır ama buna değer. Neden mi? Almanın zevkiyle vermenin zevkini bir arada yaşar insan da ondan. Zaten bunu her insanın anlaması mümkün değildir. Maddi dünyanın terazisiyle tartılamayacak kadar derindir anlamı. Dert, sıkıntı da ancak böyle insanlarla paylaşılır. Ancak o zaman paylaşılan tasa azalır. Paylaşırken insan hesap tutmaz, karşılık beklemez... O zaman olur adı paylaşmak. Sonuçta kalpler yumuşar, sevgi, muhabbet ve dayanışma artar. İşte bunu yaptıran paylaşmaktır.

.*_

Dünya ne sana ne de bana kalmaz / Sultan Süleyman'a kalmadı Böyle hiçbir kitap yazmaz... Kaç devir geldi geçti, ne kavimler kondu göçtü de dünyadan kimseye kalmadı ne varsa dünyada var olan. Taşınabilen tek şey maneviyat oldu. Hep olduğu gibi bugün de maneviyatımız yaşıyor hayatı. Gerisi beş duyu organımızla algıladıklarımızdan ibaret. Bizi biz yapan asıl değerlere yaptığımız yatırımlarımız. Tüm bunları Yaradan da böyle emrediyor; iyi ve güzeli, sevgi ve hoşgörüyü, paylaşmayı öğütüyor... Toplum olarak yaşayabilme bilincine ulaşan ve bunu başaran toplumlar huzur ve mutluluk içinde yaşarlar. Bu yüzden elimizdeki herhangi bir şey maddi-dünyevi olan şey paylaştıkça azalmaz; sevgi ve merhameti artırır... Üstelik insan gibi yaşamanın da şerefi başkadır. Yüzlerce yıldır kültür ve hoşgörümüzün kazandırdığı zenginliğin huzuruyla programımızı noktalıyoruz ve noktalarken de sorguluyoruz...